

กรรม

กุศลกรรม อกุศลกรรม อพยากตกรรม

○ เรื่องกรรม (บาป กัมมะ) เป็นเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งในพระพุทธศาสนา ปราภฏในพระพุทธประวัติว่า เมื่อพระพุทธเจ้ายังมีได้ตรัสรู้ ยังทรงเป็นโพธิสัตว์อยู่ ได้เสด็จออกแสวงหาทางที่เป็นเครื่องหลุดพ้น ที่เรียกว่า โมกขธรรม เมื่อได้ทรงพบทางปฏิบัติที่ถูกต้องแล้วก็ได้ทรงปฏิบัติในทางนั้นจนถึงในราตรีที่จะตรัสรู้

○ ในยามที่ ๑ แห่งราตรีนั้น ทรงได้ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ญาณนี้คือพระปริชายังรู้ถึงขั้นที่เป็นที่อยู่อาศัยในปางก่อน เรียกสั้นว่าระลึกชาติได้

○ ในยามที่ ๒ ทรงได้ จุตูปปาตญาณ พระปริชายังรู้ในจุดและอุบัตินของสัตว์ (สัตว์ตะ) ทั้งหลาย คือ การตายและการเกิดอีกของสัตว์ทั้งหลายในชาตินั้นๆ ว่าเป็นไปตามกรรม กระทำชั่วไว้ก็เข้าถึงชาติที่ชั่วมีทุกข์ กระทำความดีไว้ก็เข้าถึงชาติที่ดีมีสุข

○ ในยามที่ ๓ จึงทรงได้ อาสวักขยญาณ พระปริชายังรู้วิธีกำจัดอาสวะ คือ กิเลส (ความไม่ดี) ที่นอนจมหมักหมม อยู่ในจิตสันดาน สำเร็จเป็นพุทธ คือ พระผู้ตรัสรู้

○ กรรม เป็นคำกลางแปลว่า การงานที่บุคคลกระทำทางกาย ทางวาจา ทางใจ กรรมแบ่งออกได้เป็น ๓ คือ

กุศลกรรม คือ กรรมที่เป็นส่วนดี

อกุศลกรรม คือ กรรมที่เป็นส่วนชั่ว

อัปายกตกรรม คือ กรรมที่ไม่เป็นกุศลหรืออกุศล

กรรมทุกอย่างพระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้โดยชัดเจนว่า กรรมเช่นไรเป็นอกุศล เช่นไรเป็นกุศล เช่นไรเป็นอัปายกตกรรม

○ กรรมที่เป็นอกุศล

ทางกาย เช่นฆ่าและทรมานสัตว์ ลักของเขา โกง ประพฤติผิดในทางกาม

ทางวาจา พูดปด พูดส่อเสียด นินทา ว่าร้าย คนอื่น พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ เป็นต้น

ทางใจ โกรธ เพ่งเล็งทรัพย์สินของเขา พยาบาท คิดปองร้าย เห็นผิดจากคลองธรรม

○ กรรมที่เป็นกุศล

เว้นจากอกุศลกรรมต่างๆ ปฏิบัติไปในทางสุจริต มีเมตตา กรุณา มีทาน มีศีล

○ อัปายกตกรรม

กรรมที่เป็นอาชีวะ เช่น กสิกรรม พาณิชยกรรม ที่เกี่ยวข้องความรื่นเริง การเดิน ยืน นั่ง นอน กิน ดื่ม ถ่าย พูด นิ่ง เหล่านี้ไม่จัดว่าเป็นกุศลหรืออกุศล

○ คนเรานั้นได้ทำกรรมต่างๆ ซ้ำซ้อนกันอยู่มากมายทั้งในอดีตและชาตินี้ เมื่อเกิดมาในชาตินี้ บางทีกระทำดีต่างๆ อยู่แต่ปรากฏว่าไม่ได้รับผลดี ทั้งนี้ก็หาใช่ว่ากรรมดีที่ทำไว้นั้นจะไม่ให้ผล แต่ก็เพราะว่ากรรมไม่ดีที่ทำไว้แต่ชาติก่อนให้ผลจึงรับผลที่ไม่ดี กรรมดีที่ทำอยู่ปัจจุบันนี้ก็จะให้ผลในเวลาต่อไป

หรือบางคนทำกรรมชั่วในปัจจุบันแต่ก็ปรากฏว่าได้รับผลดี ผลดีที่ได้รับนั้นไม่ใช่เป็นผลของกรรมชั่วที่ทำอยู่ แต่เป็นผลของกรรมดีที่ได้กระทำไว้ก่อน เมื่อหมดผลของกรรมดีแล้วผลของกรรมชั่วก็จะปรากฏขึ้น เขาก็จะเข้าถึงทุกข์

○ กุศลกรรมที่ประกอบในชาตินี้ ถ้ากรรมเก่าซึ่งเป็นอกุศลกรรมยังส่งผลหรือมีกำลังแรงกว่า ก็ด้านทานอกุศลกรรมได้ยาก ไม่ต้องมองดูให้ไกลออกไป แต่มองดูกุศล อกุศลกรรมในจิตใจในบัดนี้

เช่น บุคคลหนึ่งมีเจตนาแน่วแน่ในการประกอบกุศลกรรมเพื่อประโยชน์สุขสำหรับส่วนรวม ขณะเดียวกันก็มีบุคคลอีกคนหนึ่งหรือหลายคน มีจิตริษยาเสียแล้ว ทั้งที่ก็มีจิตอยากจะทำดีเหมือนกัน แต่อยากจะทำดีเพื่อให้ดีแต่ผู้เดียว

ตัวอย่างนี้เห็นได้ว่าความอิจฉาริษยายังมีอำนาจแรงอยู่ แสดงว่าอกุศลกรรมฝ่ายความริษยายังมีอำนาจแรงกว่า ทั้งๆ ที่วัตถุประสงค์ในด้านกุศลกรรมก็มีอยู่ตรงกัน ไม่ต้องกล่าวถึงบุคคลที่ปราศจากเหตุผล จิตคิดจะทำดีมีแต่อิจฉาริษยาเท่านั้น เป็นผู้ทำลายโลกโดยแท้

○ ฉะนั้น จึงมีความจำเป็นต้องฝึกฝนตนเองให้มีกุศลกรรมให้มากขึ้น เช่น ถ้าเป็นคนมักริษยาคนอื่น ก็ต้องหัดทำมูทิตาจิต คือ ตั้งใจหัดใจทำความยินดีในกุศลกรรม ในความสุขความเจริญของผู้อื่นอยู่เสมอ

เมื่ออกุศลกรรมฝ่ายมูทิตานี้เจริญมากขึ้น อกุศลกรรมฝ่ายริษยาก็จะลดลงจนหายไปได้ จะทำให้เกิดความคิดส่งเสริมทุก

คนผู้ประกอบกุศลกรรม เพื่อให้สำเร็จผลเร็วยิ่งขึ้น

○ เราทุกคนมีกรรมดีกรรมชั่วติดตัวมาตั้งแต่อดีตชาติ ผลของกรรมเหล่านั้น ก็ทำให้เราเกิดในครอบครัวต่างๆ จน มี ดี ชั่ว ฉลาด โง่ สวย ไม่สวย

ความพิการทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์ จะเป็นผลของกรรมเช่นกัน เพราะไม่มีใครเกิดมาอยากพิการ หูหนวก ตาบอด แขนด้วน ง่อยเปลี้ย จิตใจไม่ปกติ ไม่สมประกอบ หรือปัญญาอ่อน เป็นต้น

เมื่อเราเข้าใจและเชื่อในท่านผู้รู้ (พระพุทธเจ้า) ว่าที่เราเป็นอย่างนี้ ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง ก็เพราะกรรมที่เราได้ทำมา ก็ควร พยายามทำกรรมดีเพื่อความสุขความเจริญของเราในภายหน้า

ผู้ที่ประกอบกรรมดีอย่างหนักและบ่อยๆ กรรมดีนี้อาจชนะกรรมชั่วที่บาปที่ได้ทำไว้ในอดีต

○ กรรมที่สำคัญที่ ๑ คือ ทางใจ ควรฝึกใจให้มีความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ไม่ให้มีอิจฉาริษยา ไม่เบียดเบียน ไม่นินทา ไม่พยายาบท เป็นต้น การกระทำที่ไม่ดีทางกาย และทางวาจา ก็จะลดน้อยลงจนหมด มีจิตใจการปฏิบัติ สะอาด นั้นแหละคือความสุขที่แท้จริง